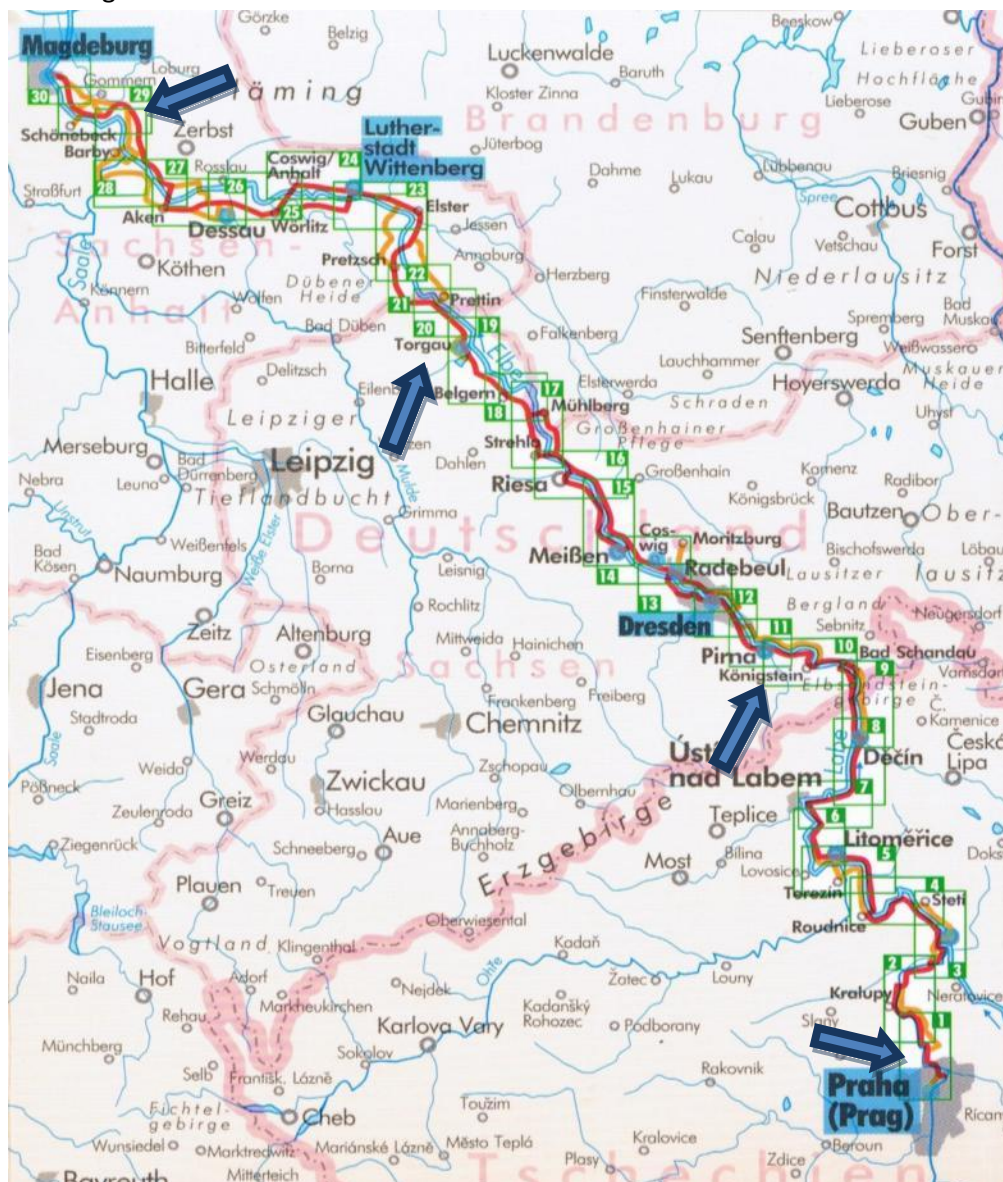

Pretzien - Togau

Tirsdag d. 20. juli.

Dagen startede som den plejede med et morgenbad, derefter var der Früstück nede i hotellets kælder, hvor maden var stillet frem til os, den var lidt spartansk, men en god kaffe. Vi fik cyklerne ud fra kælderen, hvor de havde stået i rengøringspersonalets rum, godt låst inde. Vi trillede af sted lidt i otte, i et roligt tempo for lige at få varmet benene op. Dagens første strækning var via en fem kilometre lang skovsti til Dornburg, hvorfra vi kunne komme ned til digevejen. Vejen, der var belagt af fliser, gik ud igennem store græsmarker, hvor storkene fløj omkring os og stod rundt på markerne, virkelig et sjældent syn for en Dansker. Senere kom vi frem til en skov, hvor skovvejen gik helt ligeud, i et langt stræk på otte kilometre, her mødte vi mange cyklister i mod os, som var på udflugt. Skoven og området levede fuldstændigt op til dets navn, som var Schöne Berge.

Elbe Radweg 1 - oversigt kort.

Da vi nåede frem til Aken skulle vi igen krydse Elben, da cykelvejen gik videre på den anden side. Denne lille færge var også fastgjort til et langt kabel, der var fæstnet et par hundrede meter op mod strømmen, man havde på denne færge, så et stort ror placeret i vandoverfladen midt på færgens side, og derved kunne man så sejle fra side til side, blot ved at dreje roret. Tilkørselsramperne var støbt i beton i en vinkel ned i floden, derved passede højden på floden altid til færgens klapper, højden på floden kan svinge flere meter efter årstiden.

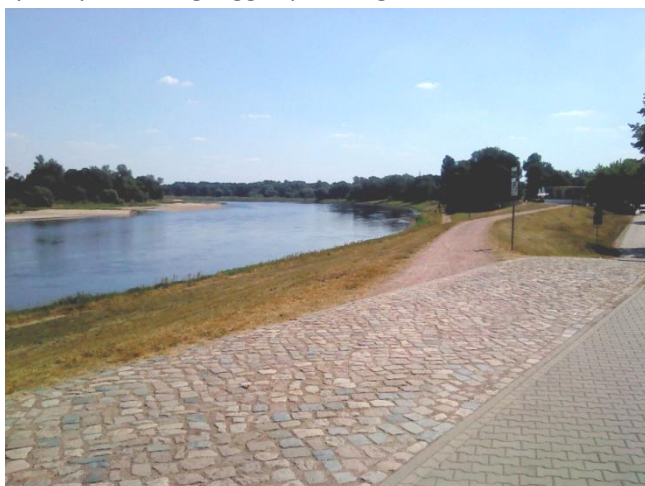
Så er vi på vej på tværs.

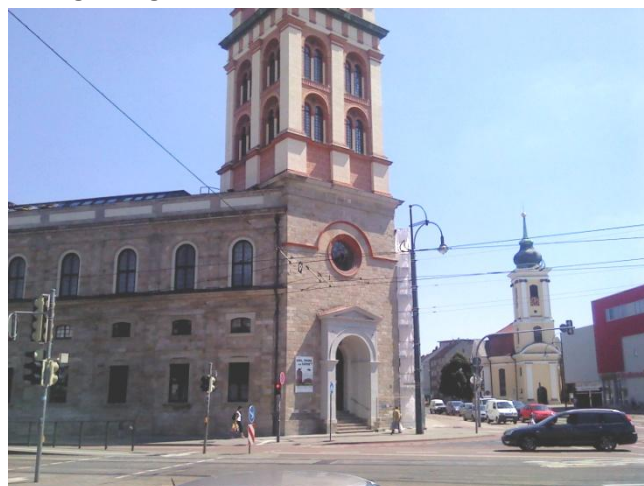
Det lange kabel færgen hænger i.

Det sidste stykke ind til Dessau, cyklede vi langs diget og kom til at cykle udenom en mand og kone, hvor konen cyklede let afsted og fulgte efter os, manden sad tavs på cyklen da vi hilste, og kiggede ligeud, som om han var i en anden verden. Længere fremme gjorde vi stop, og lidt efter kom konen cyklende i god fart forbi smilende og hun hilste igen. Der gik noget tid inden manden kom forbi og han havde stadig det stirrende blik ned i vejen, da han trillede forbi. Vi satte os på cyklerne igen og trillede frem af stien, der nu gik igennem en stor park i starten af byen. Her sad manden med cykelhjelm på, på en bænk og stirrede med et tomt blik ned i floden, den slanke kone stod og talte med nogen ved siden af bænken, vi var blevet enige om, at det var hans første og også den sidste cykeltur han var på, for det var tydeligvis ikke noget for ham. Hans korpus størrelse viste tydeligt, at han nok skulle cykle lidt mere, i stedet for at tage hans Mercedes. Det var også tydeligt, at det var konen der havde stillet ham et ultimatum, Jesper mente, at han sad og overvejede, at springe på hovedet i floden og aldrig komme op igen.

Vi endte inde midt i Dessau og var kommet væk fra cykelvejen ved noget vejarbejde, der var en flink flot kvinde på cykel der stoppede for at hjælpe os. Vi cyklede videre og kom i snak med et ægtepar der også var på cykelferie. Vi holdt sammen med dem ved et stort lyskryds og valgte vejen til højre og ægteparret fulgte efter os, men det viste sig efter et par kilometre, at det var den forkerte retning, så vi vendte midt på en stor bro over jernbanen og kørte tilbage, her fik vi fortalt ægteparret at det var en fejl, så de vendte også igen og cyklede efter os. Vi fandt en anden bro, der gik over floden Mulde, der her ved byen løber sammen med Elben, og så gik ruten videre igennem en anden park og en skov. Til sidst lykkedes det os, at finde ud af byen og tilbage til cykelvejen, med lidt hjælp fra GPS-en. Cykeltvejen er stadig ikke på GPS-en, så når vi cykler på den, og kigger på navigationskortet køre vi midt i ingenting.

Fin brosten sti langs med floden.

Et par kirker i Dessau.

Langt ude på landet var mit baghjul pludselig helt fladt, jeg vidste det ville blive svært at få dækket af, men det lykkedes til sidst for Jesper. Vi havde også skruetrækkeren fra mit universalværktøj i brug for at få dækket på igen, da vi var ved at knække Jespers dækjern af plastik, jeg havde glemt mine egne dækjern af metal derhjemme. Men til sidst lykkedes det hele og Jesper fik også pumpet et rimeligt tryk i dækket.

Broen og udsigt i Lutherstadt-Wittenberg.

Vi kørte over Elben via en lang flot bro og var i Lutherstadt-Wittenberg, her handlede vi ved et supermarked og kom i snak med en familie fra Flensburg, der kunne tale dansk. Maden fortalte, at hans kone havde bestemt at de skulle på denne cykeltur, så de havde købt tre mountainbikes, og hver en orange vest som de havde på, som en sikkerhed for at bilerne bedre så dem. Manden var lille og konen temmelig stor både i højden og drøjden. Manden fortalte også, at det var konen der havde bestemt, at de skulle have fire kufferter med på turen, og det var ikke af de små slags, så manden havde placeret to store kufferter på tværs af hans bagagebære, af den slags man normalt har med på charterrejse. Jeg forstod ikke helt at cyklen kunne holde til det, og det var tydeligt, at de i hvert fald ikke kom til at mangle tøj på turen. De var i godt humør og vi fik en hyggelig snak med dem, især manden kunne godt se det morsomme i, alt det de havde medbragt på deres tur.

Vi fortsatte af cykelvejen til efter Elster, hvor det var landevejen vi skulle køre på, her havde vi pludselig medvind, dette sammen med at vi havde fået pumpet vores dæk op til otte bar, ved en cykelsmed, gjorde at vi pludselig, kunne træde fremad med 35-36 km. i timen. Ved besøget i cykelforretningen, som vi opdagede tilfældigt i en landsby, købte vi også nye dækjern og to nye slanger. Medvinden havde vi i lidt over 10km. da floden her slog et større knæk stik mod syd, resten af dagen havde vi haft og fik mest modvind og sidevind.

Vi cyklede via Klöden til Mauken, som er en lille landsby med 10-12 huse, og som lå ud til floden, men byen havde egen færgeforbindelse på tværs af Elben. Vi tog færgen over på den anden side til Pretzsch, hvorfra vi cyklede af landevejen, der var igen modvind, men Jesper lagde sig foran og trak mig igennem vinden, så der blev lagt 28 hurtige kilometrer oveni.

Vi nåede frem til Torgau via digevejen, og på vej ind i byen stoppede vi ved en Pension, der lå lige ud til floden. Vi satte os ved et af bordene foran den gamle flotte bygning og bestilte aftensmad, vi havde en fantastisk udsigt op og ned af floden fra stedet. Jeg fik skrevet lidt dagbog, mens vi ventede på maden og

Jesper var inde for at reservere værelser, men desværre var alt optaget, så vi kunne ikke overnatte der. Da vi havde spist fortsatte vi ind i byen og stoppede op ved et lyskryds for rødt, her kom der to mænd og nogle børn gående i fodgængerovergangen, jeg spurgte dem om vej til et overnatningssted, de pegede på en grøn bygning lige ved krydset. Det viste sig, at den ene mand lige havde åbnet et Pension i bygningen, så de gik med os tilbage for at låse os ind på stedet.

Torgau

Torgau schloss

Pensionen var åbnet ugen før, så det hele var nyt, måske var vi de første der sov på værelset som vi fik. Der var to gode senge, masser af plads på værelset og et flot badeværelse, han viste også rummet stolt frem, jeg fornemmede, at han selv havde lavet det hele fra bunden. Vi kunne se på de omkringliggende huse, hvordan denne bygning sikkert også havde set ud, inden han gik i gang.

Værten viste os hvordan der var selvbetjening i køkkenet, og vi skulle bare tage den drikkelse vi ville og betale for det næste dag, han viste os også hvordan vi tændte for fladskærmen inden han drog af sted igen. Hans kone kom lidt senere, hun var på vej hjem fra hendes arbejde i Føtex, og ville lige se hvordan det gik med deres nye forretning. Vi sad udenfor ved et bord og nød aftenen sammen med en øl, da hun kom trillende på sin cykel, hun vandede lige nogle blomster, inden hun kørte videre hjem.

Fra baggården ved Pensionatet med tårnet fra slottet.

Cykelbro over floden.

Vi var de eneste der overnattede der sammen med et ægtepar fra Rostock og deres teenager søn, de var også på cykeltur. Vi talte sammen et par timer om vores oplevelser ved at cykle og mange andre ting. Manden fortalte også om tiden før murens fald i DDR, han sagde, "at før muren faldt, var folk hele og husene halve - men nu var det lige modsat", al den arbejdsløshed skaber modløshed og indbyggerne har svært ved at tro på fremtiden, i det tidligere Østtyskland, hvor al for mange unge mennesker søger væk, for

at finde arbejde og muligheder i Vesttyskland eller andre steder. Jeg sagde at jeg mente, at Merkel gjorde meget for at få Tyskland til at virke igen som en enhed. Manden der var skolelære, fortalte at Merkel stammede oppe fra Stralsund der ligger ud til Østersøen og altså fra det tidligere øst. Han fortalte også at de havde været på Bornholm, som den første ferietur efter murens fald.

Jesper var blevet sulten igen og jeg skulle købe cigaretter, så aftenuren gik mod centrum af byen. Vi spurgte en mand om vej, der kom trillende på et gammelt hakkebræt af en cykel, han ville vise os op til centrum og undervejs fortalte han, uopfordret, om den store arbejdsløshed der var i området, og han fortalte, at de unge mennesker havde forladt byen, fordi der ingen fremtid og jobs var, han fortalte også at Torgau havde haft 26.000 indbyggere, men at tallet nu var faldet til under 20.000. Vi takkede ham da vi nåede frem til den store plads som var byen torv.

Der var stadig åbent i en fortovsrestaurant, der lå foran byens fine hotel, her satte vi os og nød den stille aften og udsigten rundt på de gamle flotte bygninger og rådhuset. Vi fandt tilbage til Pensionen og kom under dynen kort efter midnat.

155km.

Torgau - Königstein

Onsdag d. 21. Juli.

Vi var oppe før syv og fik fin Frühstück i pensionatets hyggelige samlingsstue. Vi fik cyklerne ud af den garage som vi havde fået dem aflåst i dagen før, og fik pakket dem, mens vi talte med parret fra Rostock. Inden vi trillede af sted fik vi taget billeder af hinanden, hvor vi også fik lokket værten til at deltage. Som tidligere nævnt bliver man hurtigt i "familie" på disse pensionater og det er nemt at komme i snak med hinanden, så man får en ekstra oplevelse af de historier der bliver fortalt.

De tre fra Rostock, danskeren og værten.

Vi fandt hurtigt cykelvejen ud af byen og trillede langsomt af sted, for at få benene varmet igennem og gjort klar til en længere strækning igen. Den man sidder på, har vendt sig til, at man sidder på den spidse sadel efter 3-4 dage, så her på syvende dagen er der næsten ingen ømhed mere.

I landsbyen Wessnig, kom vi forbi Tyskland første cykelkirke, "1. Deutsche Radfahrerkerche", og hvordan man har fundet på det, kunne vi godt nok tænke os at vide en skønne dag, men der var et stort skilt der offentliggjorde det på stedet, og den var også kommet på cykelkortet.

1. tyske cykelkirke.

Vores billede af kirken.

Google earth billede af kirken.

Vi fortsatte af den idylliske cykelvej igennem landsbyer med gamle huse og kom senere op og køre på landevejen. Her gik det fremad de næste 30 km. til Strehla, vejen var begyndt at gå en del op og ned i terrænet, så vi kunne se, at det var slut med det helt flade land, som vi havde cyklet i det meste af vejen. Efter Strehla tog vi igen cykelvejen, som her var af flot asfalt med lidt grusvej indimellem.

Lige før vi nærmede os en klynge huse, sprang Jesper det ene dæk og han var helt flad, han trak cyklen frem til en gammel lade ved det første hus. Her kunne vi stå i skygge for solen, der bagte ned fra oven. Det viste sig, at det var fælgbåndet der var gået hul i, sikkert fra at vi havde fået pumpet dækkene op til de otte bar, og så oveni gjorde det varme vejr sammen med solen stråler, at trykket inde i dækket kom yderligere i vejret. Jeg havde heldigvis medbragt et ekstra fælgbånd, så det fik han monteret på hjulet. Sveden stod ned fra Jespers hoved og fingrene var også våde af sved, så det var ikke nemt at få dækket på igen. I den gamle lade stod der en gammel flot trappi der var overdækket af en presenning samt en gammel sportsvogn.

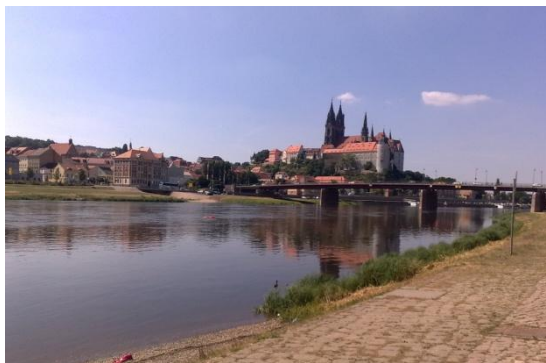
Vi kom på cyklerne igen og kom ned til floden, hvor vi kunne se at landskabet nu på begge sider af Elben rejste sig meget mod himlen, og vinmarkerne begyndte at dukke op på de stejle skranter, så der var meget natur at kigge på de næste 40km. til Meissen, her kørte vi over floden og fortsatte på østsiden.

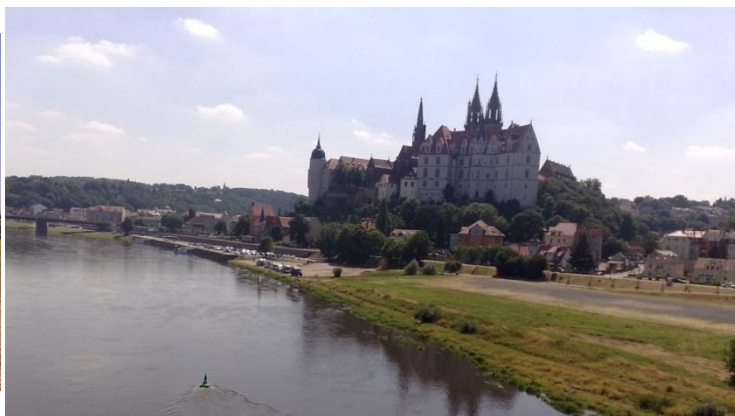
Her manglede lige en bro på vej ind i Riesa.

Riesa havn, hvor der lastes store containere i flodprammene.

Schloss Albrechtsburg i Meissen

Den flotte gamle floddamper gled lige under os på en bro.

Der begyndte at komme rigtig mange på cykelstien, da vi nærmede os Radebeul, så vi måtte holde godt øje med den smalle sti fremad, der var både motionister ude og løbe, samt en masse på cykler. Vi mødte en del mountainbikes og racercyklister, der kørte som vanvittige ud og ind imellem folk, børn og barnevogne, de kørte med hovedet under armen, og skulle nok have fundet sig et andet sted og køre racerløb. Vi stoppede op ved en lille rasteplass, hvor der var rindende vand fra en hane, her fik vi fyldt vandflaskerne og fik vasket overkroppen og hovedet i det kolde vand. Det var hamrende fint vejr og temperaturen var i løbet af dagen steget op til mellem 38 og 40 graders varme, så det var herligt, at få det kolde vand ned over kroppen og i hovedet. Vi cyklede også en del af dagen i bar overkrop og uden hjelm, for at få lidt svalende luft ind til krop og hovedbund.

Vi får koldt vand i hovedet, på kroppen og i flaskerne.

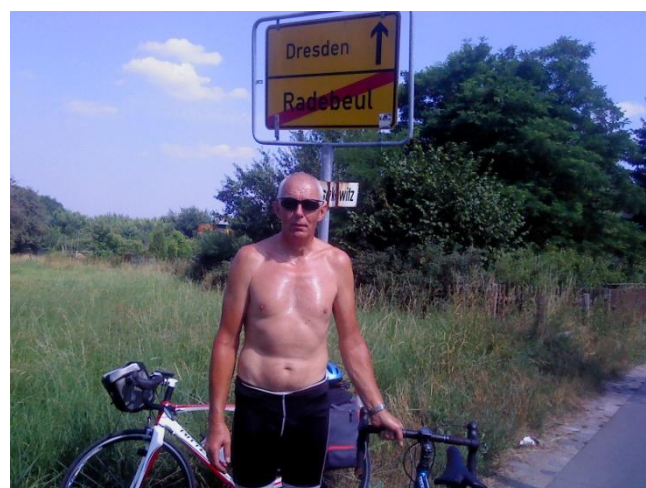
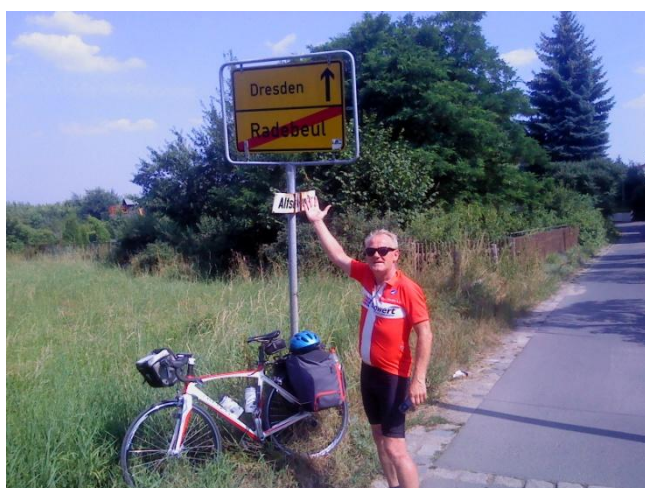

Turist i det fine vejr.

Vinmarkerne ligger på de stejle sider af Elben, læg mærke til den gamle flodpram.

Det sidste stykke ind mod Dresden var cykelvejen lukket og der var omkørsel, på grund af etablering af en ny motorvej. Undervejs på omkørslen kom vi til at cykle forkert og kunne ikke finde tilbage til cykelvejen, men efter en samtale med en ældre mand, som kendte vejen, lykkedes det os at komme tilbage på det rigtige spor. Vi stoppede igen ved det første byskilt med Dresden og fik taget et billede som bevis på at vi var kommet så langt, skiltet stod på cykelvejen.

Vi nåede frem langs med floden til Neustadt, som ligger på den nordøstlige del af floden, og kunne kigge over på Dresden centrum på den anden side af floden, hvor de store flotte gamle bygninger lå. Vi fortsatte over Augustusbrücke og stoppede lige på den anden side, hvor centrum ligger. Her stod vi blandt en masse mennesker og hestekøretøjer til turisterne, og kiggede rundt på de gamle bygninger, hvor især Residenzschloss og Kath. Hofkirche var fantastiske flotte bygningsværker.

Dresden centrum.

Vi trillede efter en pause videre mod Prag, langs med floden, hvor der igen var ufattelig mange mennesker. Vi nåede ikke ret langt fra centrum, da mit bagdæk var fladt, så vi fik også skiftet slange, her midt i Dresden som det også var sket i Hamborg. Cykelvejen gik videre i Dresden langs med floden og igennem en stor park, hvor der var mennesker overalt i det fine vejr. Vi cyklede forbi to steder, hvor der var lavet en kunstig strand, med store hynder folk kunne ligge på og med parasoller. Her lå mange i små bikinier, nåede jeg lige at ligge mærke til i farten, det var lidt underligt at se en sådan strand herinde midt i Tyskland 1000km. fra det nærmeste hav, der var også begge steder sat meget store højttalere op, der spillede efter bedste evne, og det var højt.

Lidt længere ude stoppede vi op ved en bar, hvor der også var en strand og en restaurant, her ville jeg låne en fodpumpe, for at få mere tryk i min nye slange, men det havde de ikke. En herre der stod bagved mig i køen, tilbød at gå hjem efter hans pumpe, men jeg ville dog ikke ulejlige ham med det, de er flinke og behjælpelige de Tyskere. Vi fik lige hver en Cola og en Fanta samt en sandwich, inden vi fortsatte ud af cykelstien.

Efter Dresden kom der rigtige bjerge på begge sider af floden, nogle steder rigtige høje klipper, der strakte sig mod himlen. Vi cyklede langs jernbanen op og ned på stejle veje, og igennem en skov, hvor der var en

fantastisk udsigt ned over floden. Her var ingen biler på vejen og vi havde den smalle vej helt for os selv. Vi krydsede jernbanen flere gange, så vi nogen gange var helt nede ved floden og køre, for derefter at krydse ind under jernbanen og op af de stejle veje væk fra floden, men hele vejen med en flot og idyllisk udsigt. Vi holdt en pause ved 19 tiden i en landsby, hvor der var en bar opsat ned til floden, her satte vi os og fik et par pølser med brød og et par sodavand.

Vi holdt pause og fik et par pølser og sodavand.

Ved 20 tiden kunne vi se, at der lå en by ned til floden og som strakte sig op af bjerget et stykke fremme, det var Königsstein og da vi nåede frem til byen, kørte vi rundt for at finde et sted at overnatte, helst et med udsigt ud over floden og den fantastiske natur. Vi kunne se den gamle fæstning Königsstein ligge rundt på toppen af et bjerg over byen af samme navn. Efter vi havde kørt lidt rundt, tændte jeg for min GPS der kunne vise os op til et hotel lidt oppe af bjerget, så selv om benene var trætte, valgte vi at køre et stykke op, og her fandt vi lige hvad vi havde drømt om. Et stort flot hotel med en terrasse foran hvor vi kunne spise aftensmad, til den storslåede udsigt.

Dagens sidste strækning var utrolig smuk, og så havde vi det hele for os selv, her går det voldsomt opad.

Da jeg havde fået bestilt os et dobbeltværelse i receptionen, spurgte jeg efter et sted, hvor vi kunne stille cyklerne for natten, de kunne stå i kælderen under hotellet indgang fortalte receptionisten, så han viste mig ned til rummet, som også blev brugt til vinkælder og til øl og vand. Da receptionisten havde låst døren op for os til rummet, gik han tilbage af en trappe inde i bygningen, så efter at vi havde fået låst vores cykler og smækket døren, sagde jeg til Jesper, at vi kunne da bare gå op af samme trappeopgang som manden var forsvundet op af, en genvej mente jeg. Så vi gik op af den smalle gamle trappe, som ikke lignede noget at gæsterne brugte, men der var temmeligt langt rundt den anden vej for trætte ben, så vi gik videre op. Det endte med at vi pludselig stod i vores svedige cykeltøj og med vores oppakning i hænderne, midt imellem 4 kokke i et køkken. Der var også en serveringsdame, der rystede på hovedet, kiggede ned og vendte ryggen til, da hun opdagede os midt i køkkenet, mens hun råbte på en mand. Det viste sig at det var receptionisten hun havde kaldt på, og da han dukkede op, havde han et yderst mærkeligt udtryk i ansigtet, da han så vi stod der midt i køkkenet, det var vist første gang, at de havde fået deres kunder den vej ind, og han fortalte da også temmelig stramt, at det ikke var tilladt at gå denne vej. Jeg måtte bide mig i læben for ikke at knække af grin.

Vi kom på værelset, af endnu en mærkelig vej, først skulle vi gå en etage op, hen af en gang, derefter en etage ned, så var vi fremme ved værelset. Vi fik et hurtigt bad og satte os ud foran hotellet og Jesper fik serveret aftensmad, jeg var ikke særlig sulten, så jeg sprang over og nød med det jeg havde fået i løbet af dagen. Jeg sad og skrev dagbog, mens Jesper spiste og vi fik også nydt turens flotteste udsigt, mens vi sad der. Toget mellem Prag og Dresden gik lige nede foran hotellet og der drønedes et tog forbi hvert kvarter.

Noget efter det var blevet mørkt, gik vi ind og fik en Irsk kaffe i restauranten og en godnat øl. Da vi gik forbi receptionen på vej til værelset, var det stadig den samme mand der havde vagten, jeg kom til at spørge ham, om vi kunne få lov til at benytte samme vej tilbage til vores cykler i morgen tidlig, som vi havde brugt da vi ankom, han kunne ikke lade være med at trække på smilebåndet og ønskede os en god nat.

142km.

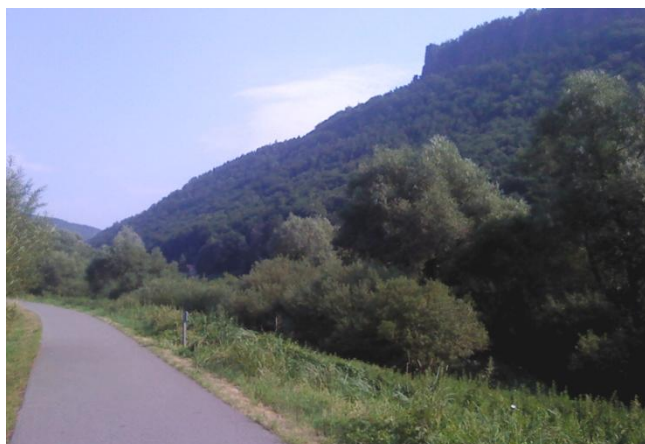

Königstein - Suchdol - Tjekkiet.

Torsdag d. 22. juli.

Vi vågnede på bjergskræningen halv syv og kunne ved morgenmaden igen sidde og nyde udsigten ned over Elben, der løb rundt i en stor bue igennem bjergene. Vi fik betalt og sagt Wiedersehen, fik cyklerne ud af ølkælderen, overvejede et øjeblik, om man bare skulle sætte sig og smage på varerne og lade benene få en fridag, men det tidlige tidspunkt på dagen gjorde, at vi alligevel trak cyklerne ud på vejen og trillede ned af den stejle bakke til Königsstein, hvorfra vejen gik videre langs med floden.

Det var endnu en meget varm dag der ventede, kunne vi mærke på temperaturen der lidt over otte. Det var en rigtig fin vej at cykle på og udsigten, man blev hel høj af at kigge rundt, på de flotte grønne bjerge, som lå stejlt til begge sider. Efter 25km. kørte vi ind i Tjekkiet, der var ingen skilte der viste, at man kørte ind i et andet land, men vi havde nogle kilometrer før set noget byggeri, der kunne ligne en gammel grænsepostbygning. Den lå på den anden side af floden, det var et par store huse der var bygget op af de stejle klipper som lå lige bag husene og foran var der en udvidelse af vejen, der var også opsat nogle interimistiske handelsboder derovre. Der var ikke meget plads på hver side af floden, inden de lodrette klippevægge steg mod himlen.

Det var en fantastisk flot start vi fik på dagens cykling. Øverst th. grænsen mellem Tyskland og Tjekkiet.

På vej ind i Decin mødte vi de første tourcyklister, der kom i mod os, det var åbenbart et helt selskab fordi der kom en lang række på omkring 25-30 personer der var på vej mod Tyskland. Vi kørte over broen og var i Decin, det første der lå på den anden side af floden, var en restaurant med en fantastisk udsigt, så her stoppede vi og satte os ved et af bordene. Vi kunne sidde og kigge begge veje af floden, som nu har ændret navn til Labe som Elben hedder i Tjekkiet. Vi fik bestilt hver en stor Cola. Fra stedet kunne vi også se op på et mærkelig eventyrslot, der lå på toppen af en klippe højt oppe. Det lignede et slot fra snehvides eventyr.

Slot Decin i midten på bjergets kant.

Billede af slottet fra Google Earth.

Vi kørte ind igennem byen og gjorde stop på en lille plads, hvor Jesper var inde og handle proviant til os, mens jeg var cykelvagt. Vi kørte videre ud af byen, hvor vi kom til at cykle på en landevej med mange biler, de luksuriøse cykelveje fra Tyskland var væk, i Tjekkiet er der slet ikke samme fokus på cykelruter og cykelveje. Og dog, senere så vi nogle steder, hvor der var ved at blive bygget cykelstier langs med floden, de var finansieret af EU, så vi på de blå skilte med gule stjerner. Da vi kørte ud af byen, var det nærmere op af byen, for den første stigning viste os, at nu var det bjergkørsel, så de næste mange kilometer blev op og ned. Mange steder var det nødvendigt, både træde og trække med den anden fod i klikpedalen, og så i laveste gear, for at trække sig op igennem landskabet.

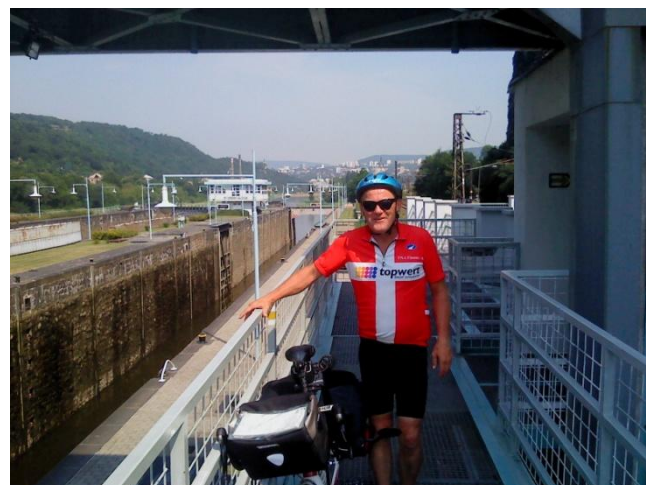
Læg mærke til den lodrette klippe

De er ikke så langt endnu med cykelveje i Tjekkiet.

Vi stoppede ved en ny bro der var bygget i stål, her snakkede jeg lige med en derhjemme, om at tage min vagt i Gudme, som jeg havde glemt at få byttet inden jeg tog af sted, det lykkedes og vi fortsatte langs floden.

Lige efter Usti nad Labem kom vi til et større sluseanlæg, og vi havde åberntbart ikke helt fulgt med i hvad vej, vi skulle have været udenom dette, for pludselig endte stien og gik over i en metaltrappe, der gik op over sluseanlæggets styre hus, og det måtte så være den vej vi skulle, mente jeg med et mindre smil. Cyklerne kom på skulderen og vi gik op af trapperne, her var der så et langt gangareal højt oppe over sluserne, det undrede mig, at der ikke var ret meget rækværk, ned til de store lange vandbassiner under os. Det viste sig så, at det var et sted vi overhovedet ikke måtte være på, som vi nu stod og glaned på og nød udsigten, fordi der var en mandsperson der opdagede os og råbte meget højt. Vi kunne så ikke forstå hvad han sagde, og fortsatte så længere frem, hvor vi kunne komme ned igen af mange trapper. Vi kunne høre på hans råberri, at vi nok var de første cykelturister der var kommet op over dæmningerne af denne vej, det var vidst noget med nogle låger, de havde glemt at lukke og låse. Men vi fik da en oplevelse og en hurtig instruktion i, at vi intet forstår af sproget i dette land.

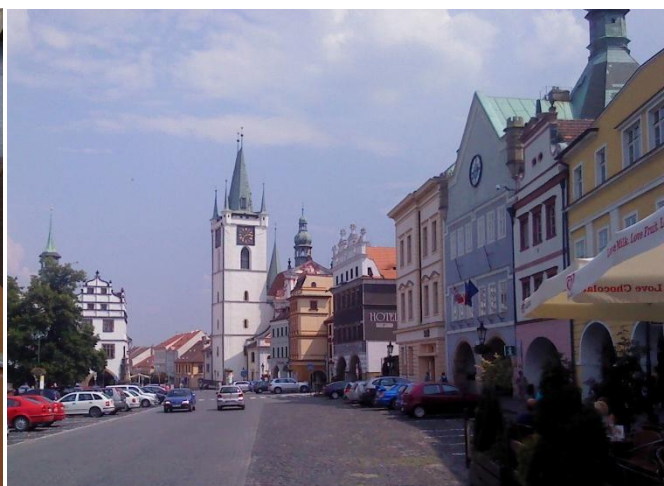
Det var så ikke denne vej op over et sluseanlæg vi skulle, og vi fik skæld ud på Tjekkisk, synd vi ikke forstod det.

Femten kilometer længere fremme kom cykelvejen igen, godt nok var underlaget over i grus og skærver, men flot ind igennem en skov og lige ud til floden. Denne belægning kunne mit fordæk ikke lide og gik fladt. Vi fik bagagen af, hjulet af, dækket af, slangen ud, slange i, dæk på med meget besvær, pumpet dækket op igen, på med bagagen - alt sammen mest Jesper, fordi jeg havde opgivet, at skifte mit dæk selv, pinligt, men jeg kunne som tidligere nævnt, slet ikke få dækket af og på selv, vi hjalp dog også hinanden med at få det sidste krænget på igen.

Jeg nåede lige at sige, inden vi stod på cyklerne igen, at vi nok snart punkterede igen, hvis vejbelægningen ikke blev bedre. Vi nåede 50meter, så var fordækket fladt igen. Vi nåede at have dækket af og på tre gange, inden det holdt, så vi kunne køre videre. Vi fandt ikke nogen huller i slangen, så det var et mærkeligt uheld der ramte mig. Jeg fik senere skiftet fælgband, derefter var det lidt nemmere at skifte slange. Det skal også lige nævnes, at jeg havde dæk, hvor der indeni er de nye silekonebånd rundt på ydersiden af slange, netop for at man ikke skal punkterer, og den er sjov at bakse med og få rigtig på plads inde i dækket på ydersiden af slangen, Jesper mente, jeg skulle smide dem ud. Der gik over en time med at bakse med min slange, inden vi kunne køre videre, vi var ved at eksplodere i varmen, der lå omkring de 35-40 grader, men her er Jesper fuldstændig kold. Vi konstaterede også, at vi nu havde haft syv flade dæk tilsammen, alt for meget for sådan en tur.

Vi nåede frem til Litomerice og fandt ind på byens torv, hvor der var en del fortorvsrestauranter. Vi satte os på en af dem og fik fat i spisekortet, for selv om det var så varmt, og man ikke føler sult, var det vigtigt at få

spist noget, så vi ikke skulle gå sukkerkolde. Vi fik bestilt kylling og ris, sodavand og vand. Den yndige unge pige kom med vores drikkelse, og det var en mini Coca-Cola, så mens hun stillede drikkelsen fra bakken over på bordet, havde jeg allerede nået at drikke Colaen i et skyld, og fik så bestilt to mere inden hun gik.

Middagsmaden og torvet i Litomerice.

Serveringstempoet på restauranten foregik i slowmotion, og der gik meget lang tid inden vi fik vores mad, men måske havde de tilpasset tempoet til den stegende hedde, så ingen skulle få hedeslag.

Vi kunne høre, at dem der satte sig ved siden af også var danskere, ægteparet var på bustur til Prag og var i denne by, fordi de havde taget med selskabet på en dagstur til Terezinstat, som lå lige ude for byen, fortalte de. Vi kunne også høre, at det var danskere der sag ved et andet bord lidt længere væk, så vi var rigtig kommet på hjemmebane med sproget.

Vi lavede lige cykelruten om så den gik ud forbi koncentrationslejren, så vi kørte over floden og de fem kilometer ud til byen Terezin. Byen gav os et trøstesløst udtryk, bygninger, fortovene og vejene lignede noget der ikke havde været gjort noget ved de sidste 100år, og især husene så ualmindelig faldefærdige ud. Der blev ikke skiltet med, at der lå en tidligere koncentrationslejr ude for byen, og vi kunne ikke finde vejen derud, så vi spurgte om vej tre gangen, først på engelsk og derefter på tysk, men ingen af dem vi spurgte havde lyst til at tale med os, så de vendte ansigtet væk eller gik videre. Den eneste der gerne ville tale med os, var en meget fuld spritter der væltede hen af vejen efter os, men ham havde vi så ikke lyst til.

Sådan så mange af husene ud i Terezin by.

Her var ingen skilte der viste vej, men det lykkedes til sidst, at finde ud af den rigtige vej, og vi kom ud til lejre. Vi cyklede op mod indgangen under en alle' af store træer, på højre side af alleen lå den store begravnelses plads, der var flot vedligeholdt og med ens små gravsteder. Hver af gravene havde sin sten med navn på, til minde om hver skæbne, der endte sine dage her under anden verdenskrig.

Ved indgangen talte vi med nogle andre danskere, de fortalte om stedet og sagde, at vi nok skulle bruge noget tid for at se stedet. Men da vi havde Prag som mål for cykelturen og vi nu nærmede os, at vi snart skulle til at tænke på hjemturen igen, ville vi se hvor tæt vi kunne komme på Prag denne dag, så de to-tre timer vi skulle bruge for at se lejren, valgte vi måtte, blive en anden gang, men vi fik dog en dansk brochure over stedet, af de danskere der kom ud.

Terezinstadt koncentrationslejr.

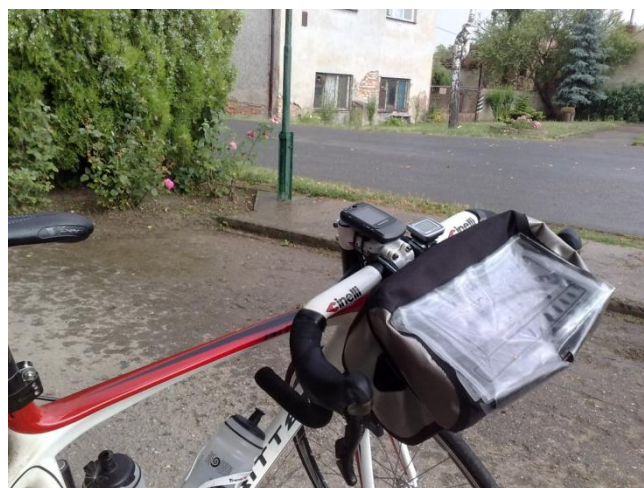
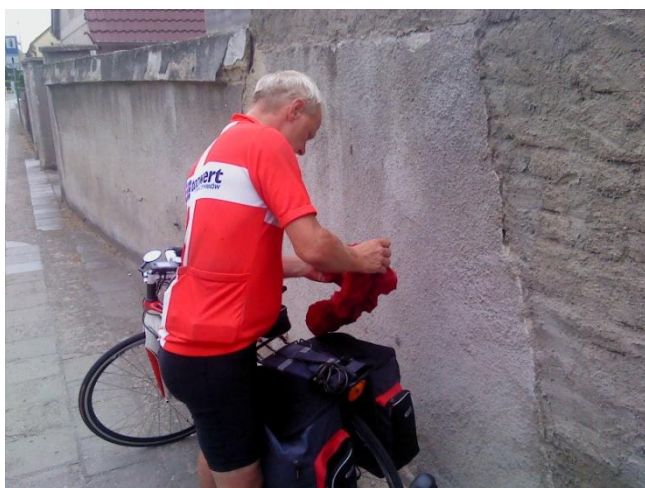
For at komme så tæt på Prag som muligt, mente jeg det var en god ide at skyde genvej, vi kunne se på kortet, at floden slår et ordentligt slag mod øst på den næste strækning, for så at slå et slag tilbage mod vest længere sydpå, så det var indbydende at køre lige stik syd, så ville vi spare en hel del kilometrer, men

jeg glemte lige at tage højde for, at det jo er et bjergrigt land vi kørte i, så det blev noget af en udflugt for benene. I starten kørte vi ud over flade marker og kørte forbi flere steder hvor de dyrkede hummel, planterne stod op af deres høje stativer langs vejen, stativerne og planterne er vel omkring 8-10 meter høje, og de strakte sig over flere kilometer. Vi stoppede op i en forladt landsby, sådan så det næsten ud, vi mødte kun en ung mor og hendes datter, ved den lille købmand som vi holdt pause ved, vi kunne stå op af muren, hvor der var skygge. Det eneste vi ellers hørte i denne by, var hundenes uendelige gøen og en fuld mand nåede Jesper også at se.

Vi cyklede langs lange humlemarker.

Ved Roudnice skød vi igen genvej mod syd, nu udenfor kortet, men i håb om at kunne finde en mere direkte vej mod syd, end den der gik langs floden. Her kom vi rigtig ud for, at køre op og ned, det var med fuld kraft på benene i pedalerne, og der blev både trådt og trukket, det bedste benene kunne, i laveste gear for at kravle langt op, af de stejle veje, en af gangene kravlede vi opad og opad i over tre kilometer. Vi fik så også glæde af de lange nedkørsler, jeg tror den sidste nedkørsel, tilbage mod floden var 6-8 kilometer lang, og jeg var oppe på 57km. i timen, det føles af rigtig meget, når man også har læsset cyklen med bagage. Det var dog et sted, hvor vi kunne følge vejen langt frem og der var ingen biler eller huse, og asfalten var på dette stykke også til UG.

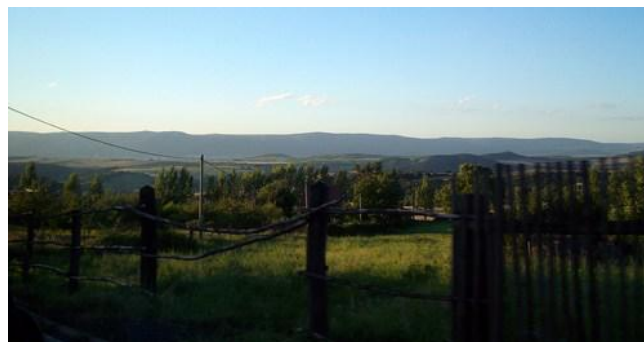
Der bliver gjort klar til regn og vi sidder i læ i et gammelt buskur.

Da vi var kommet ned omkring floden igen, kunne vi se på de meget mørke skyer, der samlede sig over os, at nu ville Vor Herre have rensset ud i den stegende hede. Vi stoppede ved et buskur i landsbyen Luzes og sad og ventede på at det skulle starte, og der gik ikke længe, så stod det ned med regn, lynene og torden skraldene stod rundt om stedet. Der nåede lige at komme et ungt kæreste par i læ i skuret også, inden det gik løs.

Her sad vi en lille times tid, så kunne vi trille videre det korte stykke ned til floden. Her skulle der gå en båd på tværs, som vi skulle med for at komme videre af cykelruten, den kunne vi så ikke finde, og lå og kørte rundt. Det eneste vi fandt, var hvor båden måske en gang havde lagt til, men der var ingen båd mere. Så vi trillede videre igennem landsbyen og kom forbi stadion, hvor der var gang i fodboldtræningen. Længere fremme stoppede vi ved et par damer, for at høre om de vidste hvor båden anløb, men de forstod intet af hvad vi sagde og pegede ned ad gaden, det eneste vi forstod, var at de snakkede om en bar. Det var byens knejpe og den havde vi set, og der gik vel ingen både derfra, men selv om vi ikke forstod et kuk af, hvad vi sagde til hinanden, blev der smilet og grint.

Luzes kanal - billede fra google.

Billede fra højdedrag.

Når der nu ikke var nogen båd, så der blev lige lagt en anden rute, ud langs en lang kanal. Noget længere ude drejede floden mod syd, og så kunne vi komme tilbage på sporet, via en landevej og en bro. Da vi kom ud på landevejen, viste det sig, at det var en større trafik åre. Folk kørte vanvittig stærkt på vejen, så vi trak helt ind i siden, så langt autoværnet tillod. Vi så ikke andre cykler på denne strækning og jeg er ikke sikker på, at vejen overhovedet var for cyklister. Efter nogle kilometrer gik vejen nedad og nedad, så der kom god fart på, vi skulle jo gerne væk fra vejen så hurtigt som muligt, så vi trillede rigtig stærkt de 4-5 kilometrer vejen gik nedad og da vi stoppede op igen, fandt vi ud af, at vi nok skulle have været drejet af tidligere.

Vi fandt en lille sidevej og kørte over til en landsby, hvor vi spurgte en mand om vej til Prag, han pegede desværre, op af en meget lang og stejl stigning, så vi arbejde os op af denne. Vi var jo uden for de kort vi havde med, der blev nu kørt efter hvad min indre fornemmelse sagde mig. GPS-en ville have os ud på landevejen igen, så den droppede vi. Senere kørte vi efter GPS-en og den viste 14km. til Prag mange kilometre senere viste den 17km. til Prag, og det var selv om vi havde kørt efter dens anvisninger, jeg var sikker på, at der var et eller andet galt, med det kort der var i den, pålideligt var det ikke.

Skyerne på himlen gjorde, at det blev tidligt tussmørke, så vi skulle se at finde et overnatningssted inden så længe. Vi kørte videre i de stejle bakker og kørte næsten uafbrudt op eller nedad, vi kom igennem flere landsbyer, hvor der ingen mulighed var for overnatning, og kom til en lidt større by, hvor der var et skilt der fortalte at der var 30km. til Prag, så vi kørte i den retning. Det var igen op over en stejl stigning, hvor mine ben ikke kunne træde cyklen opad, så jeg stod af og gik opad i en lille kilometrer. Jesper var vendt på toppen og trillede mig i møde, han kunne ikke forstå hvor jeg var blevet af, han fortalte også, at det på toppen ikke lignede en vej til Prag, men vi fortsatte opad og kørte videre ud igennem bakkerne og hvor der var en flot udsigt fra toppen, men vi kunne ikke se nogen storby derfra, men vi kunne se, at skyerne var blevet mørkere igen.

Vi kørte om kap med mørkets frembrud, vi havde jo ingen lys med til cyklerne, så da regnen også begyndte at vælte ned, blev vi en lille smule bekymret. Vi kom frem til en by og der var heller ingen overnatning, så vi skulle videre, selv om det nu var totalt mørkt. Jeg stod ved et kryds i byen for at se om min GPS ikke kunne hjælpe os, men da regnen stod ned, kunne jeg ikke se displayet, og da jeg trak forhjulet og styret ind i en

åben telefonboks, for at få regnen væk fra skærmen, virkede lortet ikke, på grund af at signalet blev taget af telefonboksens metalramme -urh hvor træls.

Vi var på den men bevarede roen, regnen stod nu ned i torve og de biler der kom bagfra, havde ingen mulighed for at se os. Vi kunne dog lige skimte vejen stadig væk, og trillede ud af den vej, der synes mest logisk. Her kom vi igen ud på landet, regnede vi med det var, fordi vi kunne ikke se lys nogen steder. Vi aftalte at cykle hver for sig, så vi ikke begge blev kørt ned på en gang, så Jesper kørte i forvejen. Vi aftalte også, at vi ville stoppe, hver gang der kom en bil bagfra, og så trække cyklen ind i siden, vi vidste jo godt, hvordan det er med udsynet i mørke, fra en bil, i silende regn.

På et tidspunkt, hvor jeg var på vej ned af en længere nedkørsel, kom der en bil hamrende bagfra, kunne jeg høre, men den kom så stærkt, at jeg ikke nåede af cyklen, så da den opdagede mig, trak den over i venstre side af vejen. Vejen svingede så også til venstre lige efter, og der kom også en bil imod rundt i svinget, så trak den bagfra kørende bil voldsomt over i højre side, for ikke at ramme den anden bil frontalt, og da fartdæjlen, så skulle nå at følge svinget rundt til venstre lige efter, var det på to hjul, og den hoppede et par gange, så kraftigt trak han køretøjet rundt, jeg var sikker på, at den ville hoppe af vejen og ned i en skov til venstre. Men lykkens gudinde var åbenbart også ude i dette forfærdelige vejr, og fik trukket bilen rundt i svinget uden uheld.

Det var lige der hvor der står 241, at bilen var ved at styrte ned i skoven. Man skal forestille sig stedet i bælge mørke og regn.

Et par kilometer længere fremme stod Jesper pludselig i siden af vejen og kunne ikke forstå hvor jeg blev af, vi trillede langsomt videre fremad i den mørke nat. Efter nogle få kilometer nåede vi frem til en by med gadebelysning, og ved et kryds stod der et skilt, der reklamerede for et hotel 300 meter ned af en sidegade. Der trillede vi ned og så, at det var et nyt flot hotel, jeg spurgte Jesper med et smil på læben, om vi skulle køre videre i regnen, og se om vi kunne finde et endnu bedre hotel. Men han var dog godt tilfreds med det vi havde fundet. Klokken havde rundet de halv ti, da jeg stod i mit beskidte og våde cykeltøj og bestilet værelse i den store flotte velkomst hal.

Det var rent luksus med helt nye værelser og et lækkert badeværelse, hvor jeg fik et dejligt varmt bad, jeg kunne se, at jord og skidt løb fra mine ben henover de hvide fliser, der bliver trukket meget skidt op fra de våde veje. Der var ikke så meget tilbage af aftenen, og restauranten var lukket, så vi gik over til en anden restaurant på den anden side af vejen, men der var også lukket. Så der blev ingen aftensmad, men et par fadøl i baren, hvor vi kunne sidde og se Tour de France, vi kunne også se, at personalet måtte bruge hotellets internet forbindelse, for de sad i den store hall og optog den eneste forbindelse der var på stedet, efterhånden som de havde fri, det var dem vel ondt. Vi tog elevatoren op og kravlede i seng til en velfortjent søvn.

164km.

Hotellet til højre, billedet er fra google.

Suchdol - Prag.

Fredag d. 23. juli.

Jeg vågnede halvsy og gik i bad, det var sidste chance, vist jeg skulle nå at komme først i bad på turen, Jesper havde været først oppe alle de andre dage. Vi spiste morgenmad nede i den store runde restaurant, hvor der sad mange mennesker, det var vist mest turister fra Baltikum, kunne vi ane på deres sprog, men vi havde også set de turistbusser der holdt ude foran hotellet og de kom fra de tidligere russiske delstater.

Vi får cyklerne op fra p-kælderens i Suchdol.

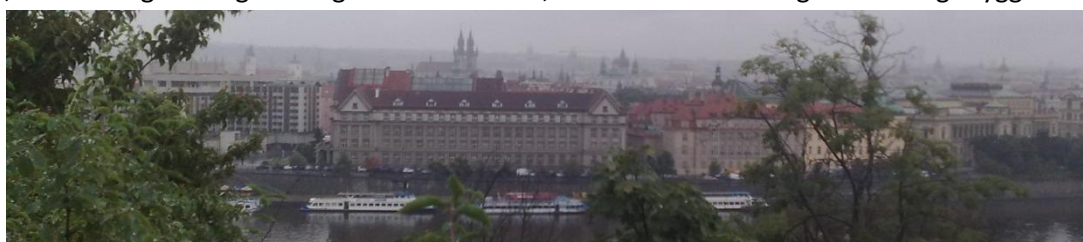
Vi havde talt om at cykle de sidste 12-15km. ind til Prag i vores almindelige tøj, så vi ikke skulle skifte på banegården, men det blev lavet om fordi det regnede, så var det bedre bare at blive våd i vores cykeltøj og så få skiftet senere inde i byen et sted. Vi fik cyklerne op fra parkeringskælderen under hotellet og trillede langsomt af sted, for ikke at trække for meget vand op med dækkene, der sprøjter vandet og skidt fra vejen op på cykeltøjet ben og hoved, men det lykkedes ikke helt at undgå.

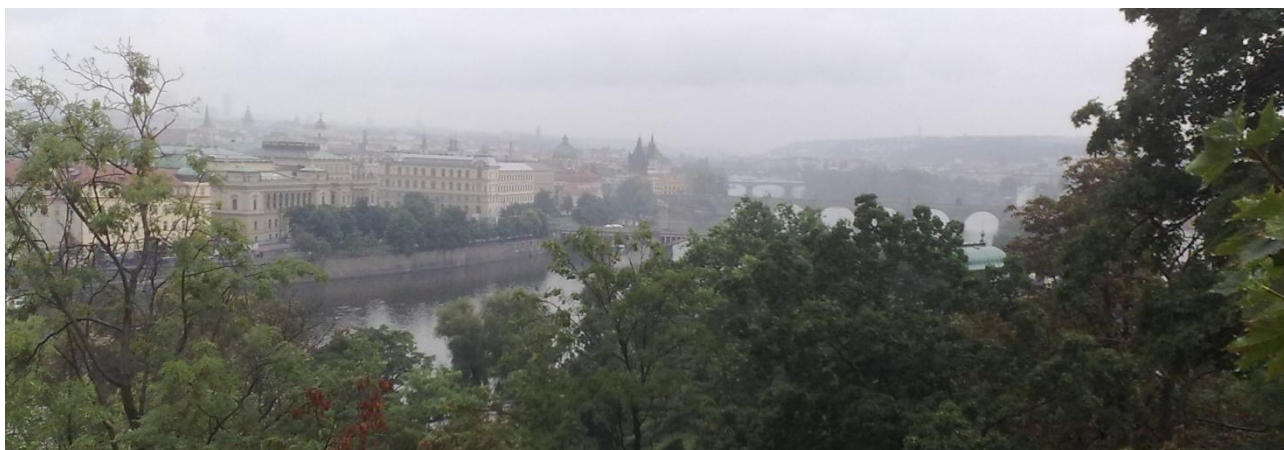
På et stykke af vejen mod centrum, gik det voldsomt nedad mod floden og vi bremsede meget for at holde tempoet nede. Da der var en del trafik, valgte vi at køre så meget som muligt på fortovene, og de var ikke jævne, så det var lidt af et forhindringsløb. Vi cyklede langs med floden og jernbanen, før det gik voldsomt opad mod centrum af Prag. Vi nåede også at blive gennemblødt inden vi var inde ved centrum.

Vi står i ly for regnen og kommer senere forbi Sparta Prags stadion.

Vi stoppede op på en stor plads med en masse trafik og trak ind under nogle markiser for at stå i ly for regnen, her stod vi og studerede bykortet. Vi kørte videre forbi Sparta Prags fodboldstadion og ind i den store Letna Park. I den anden ende af parken kom vi ud til et udsigtspunkt, hvor der var et fantastisk view igennem en tågedis, ned over Moldau floden, Karlsbroen og 3-4 andre broer samt alle husene omkring centrum, vi havde også udsigten langt ud i horisonten, hvor vi kunne se meget forskelligt byggeri.

Moldau floden som løber igennem Prag, løber videre mod nord og ud i Elben/Labe cirka tyve kilometer nord for byen, det er ved Melnik de løber sammen.

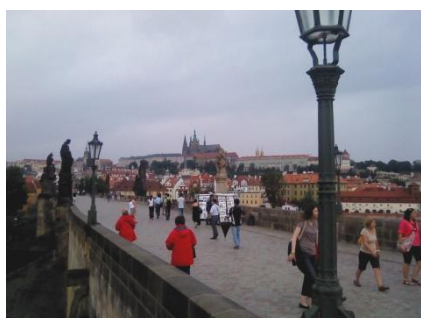
Vi trak cyklerne nedad den stejle sti, der gik ned mod floden, her trillede vi frem til broen før Karlsbroen, for at tage billeder af den berømte bro. Derefter kørte vi frem til Karlsbroen og trillede ud på denne for at få markeret vores mål for turen med et par billeder. Vi fik også overtalt en japaner til at tage et billede, så vi begge var med, som de stolte cykelryttere der havde tilbagelagt 1151km. på 8 dage.

Det var den driftige kejser Karl d. 4. der byggede broen, han fik hjælp af astrologer og numerologer, til at finde det præcise tidspunkt for nedlæggelsen af grundstenen til broen. Dette skete d. 9. juli 1357 kl. 5.31 med Karls personlige deltagelse. Byggeriet blev først færdig i begyndelsen af det 15. århundrede, og da den blev taget i brug, blev der afkrævet bropenge for passage, penge der blev anvendt til vedligeholdelse af broen. De mange statuer der er placeret på siderne af broen, stammer fra det 17 og 18 århundrede.

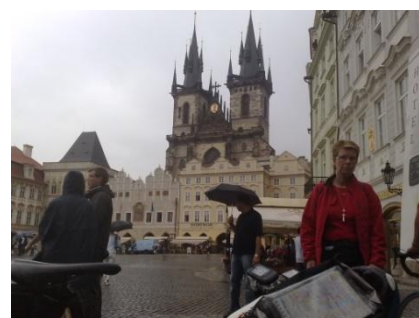
Vi trak cyklerne over broen, og kiggede undervejs på de mange boder der var opsat, hvor der var et stort af turist tims tams. På vest siden af broen så vi nogle af de små kanaler der løber rundt i byen. Vi gik tilbage over broen for at finde øst banegården, hvorfra toget tilbage til Dresden afgik. Vi gik en del rundt og så et par markeder og en masse små stræder, og gågader med en masse handel.

Karlsbroen.

En af de små kanaler.

Vi endte oppe ved banegården, hvor jeg fik købt billetter til Dresden, jeg opgav at bestille hele vejen hjem, og hurtigtoget var udsolgt. Så jeg fik to billetter med regionaltoget til Dresden med to skift undervejs. Jeg kunne ikke få at vide hvilket spor det afgik fra, og billet damen kunne hverken engelsk eller tysk. Vi fik skiftet til almindelig tøj, på et toilet og var klar til at køre, men vidste stadig ikke hvilken af de 20 perroner vi skulle stå på. Jeg spurgte en tysker af, der stod og kiggede på en elektronisk informationstavle, og han fortalte, at vi skulle kigge på denne og så se hvor toget gik fra, der var bare det problem, at der ikke stod nogen perron ud for "vores" tog. Jeg spurgte også en vagt, og han ville hjælpe, men han kunne kun snakke Tjekkisk og det er så ikke lige mig. Men Jesper og jeg blev enige om, at han passede på cyklerne og jeg stod vagt ved infotavlen, og pludselig kom der perron nummer på, det var så også efter fire gange udskydelse af afgangstiden. Det var selvfølgelig den perron der lå længst væk, men heldigvis på den etage vi stod på, så

det var hele vejen ned igennem en meget lang gang på cykel, imellem en masse andre rejsende, der kiggede lidt skævt til os over, at vi cyklede igennem den lange gang, vi kunne endda cykle op af en lang rampe og helt frem til taget. Så vi sprang af cyklerne og direkte ind i toget med dem, toget kørte ret kort efter og var over en time forsinket.

Vi er nået frem til banegården.

Skinebussen.

Vi kørte kun omkring 30km. med det første tog, så skulle vi skifte og kom over i en veteran lignende skinnebus frem til grænsen til Tyskland, her skiftede vi til et andet regionaltog. Meget af vejen havde vi en fantastisk udsigt langs med floden.

Vi kørte retur langs floden og det bjergrige landskab.

Kraftværket hvor vi fik skæld ud.

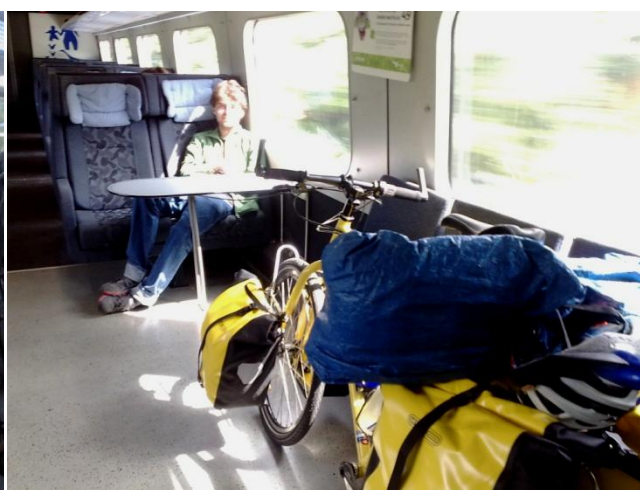
På Dresden hovedbanegård fik vi købt togbilletter til hele vejen hjem, samt pladsreservationer til os selv og til cyklerne. Damen jeg købte billetterne af, mente at det var bedre, at vente med at køre til dagen efter, så var der en mere direkte forbindelse, uden så mange togskeft. Men jeg havde en fødselsdag jeg skulle hjem til næste eftermiddag, så jeg ville gerne skifte tog lidt flere gange undervejs for at komme hurtigere hjem. Jeg gik derfra med billetterne der indeholdt skift i Ruhland, Berlin, Schwerinn, Hamborg, Padborg, Fredericia og Odense, og med de tre tog vi allerede havde kørt med, gav det i alt 11 gange, vi skulle skifte tog.

I Berlin ventede vi i små fem timer, fra kl. 23 til 0.4 hvor vi sad og kiggede og slumrede på en bænk, desværre var næsten alt lukket der, så vi nåede ikke at få aftensmad, men dog en sandwich og et glas juice. Togene kørte efter Tysk presition, så vi nåede alle skiftene og kom videre med det planlagte afgående tog, selv om der kun var få minutter imellem nogle af dem.

Undervejs kom vi snak med mange personer, blandt andet en ung Tysker som havde cyklet alene, han havde en masse bagage med til hans store kraftige cykel. Vi sad på mange af strækkene sammen med vores cykel, i den speciale cykeltogvogn og her går snakken godt mellem de rejsende.

Tyskeren til højre.

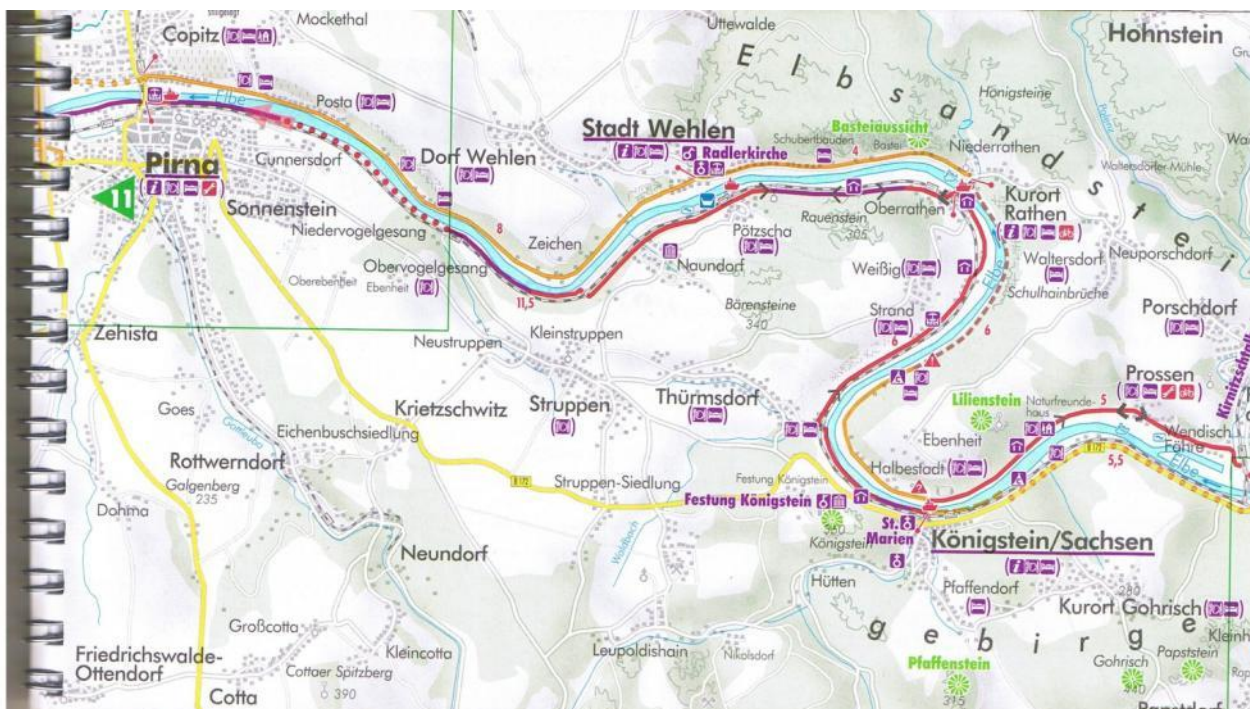
Den unge Franskmand på vej til Nordpolen. alene med al hans grej.

Fra Hamborg kom vi til at køre sammen med en ung Franskmand, han havde også en stor tung cykel. Han fortalte, at han havde sparet sammen i flere år, ved at arbejde som bager, nu skulle han på hans livs cykeltur, den skulle starte oppe ved Nordkap, for så at forsætte hele vejen ned igennem Norge og Sverige og videre hele vejen hjem til Frankrig. Han havde sat et par måneder af til turen og fortalte, at han som dreng havde været på ferie med sin far i Norge og han huskede det som et flot land med en fantastisk natur. Han havde rigtig meget oppakning med, som vi hjalp ham med ved skiftene. Han havde store speciale tasker, der kunne klikkes på cyklen både foran og bagpå. Han havde så også medbragt telt, sovepose, liggeunderlag, gasblus, gryder og bestik, så han kunne slå lejr alle steder, derudover var der også medbragt tøj til alle vejrlig. Det var en rigtig hyggelig fyr at snakke med, og vi hilste pænt af med ham i Odense, jeg overvejede kort, om jeg skulle køre videre sammen med ham og lige tage den oplevelse med også.

Jesper havde overtalt fruene til at komme til Odense i bil, så der stod hun klar og kørte os hjem. Det havde været en fantastisk tur, med den megen flotte natur og en del snak med personerne undervejs, de samtaler er med til at gøre oplevelsen større, især er det rart at snakke med de andre tourryttere, det er som tidligere nævnt, som om man bare går direkte ind i hinanden og så er man de bedste venner. Det var rigtig godt at Jesper lige sprang til i sidste øjeblik, vi havde det rigtig sjovt undervejs - og så havde jeg jo aldrig fået skiftet de slanger selv.

Undervejs havde vi: 7 punkteringer men ingen styrt, eller andre uheld og det er jo det vigtigste.

Vejret havde jo været fint, godt nok modvind de første dage, men i det hele taget rigtig fint vejr, afbrudt af 3-4 gange torden og regn.

En side fra Bikeline's cykelbøger, de er gode og detaljeret. Se mere på www.esterbauer.com

Af Tommy Nylandsted Andersen.
Skrevet i januar og februar 2011.